

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. [REDACTED] Viery Horčicové a soudců [REDACTED] a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobců a) **Dědina – [REDACTED], z.s.**, se sídlem [REDACTED],
IČO: [REDACTED],
b) [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED]

zastoupených advokátem [REDACTED], se
sídlím [REDACTED],

proti
žalovanému

Magistrát hl. m. Prahy

se sídlem [REDACTED],

za účasti

1) **Air Travel Building a.s.**, se sídlem [REDACTED],
IČO: [REDACTED]

zastoupené advokátkou [REDACTED], se sídlem [REDACTED],

2) **PREdistribuce, a.s.**, se sídlem [REDACTED],
IČO: [REDACTED],

3) **Pražské vodovody a kanalizace, a.s.**, se sídlem [REDACTED], IČO: [REDACTED],

řízení 1) povolena výjimka z čl. 10 odst. 3 vyhlášky č. 26/1999 Sb., o obecných a technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Vyhláška OTPP**“), pokud jde o počet parkovacích a odstavných míst (dále jen „**Rozhodnutí o výjimce**“), a tím došlo k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „**SŘ**“). Žalovaný se poté neztotožnil ani s námitkou, kterou žalobkyně b) požadovala přezkum správnosti povolení výjimky z čl. 10 Vyhlášky OTPP.

5. Třetí odvolací námitkou bylo, že navržená Stavba není v souladu s urbanisticko-architektonickými charakteristikami a hodnotami prostředí. Žalobci byli též toho názoru, že umístění Stavby nerespektuje § 20 odst. 1, § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Vyhláška č. 501/2006 Sb.**“) a čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 Vyhlášky OTPP.

6. Pátou odvolací námitkou bylo, že odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí ohledně souladu Stavby s územním plánem je nedostatečné (zejm. v tom, že žádná z funkcí Stavby nepřesahuje 60 % celkové kapacity území). Šestou odvolací námitkou bylo, že nejsou splněny odstupové vzdálenosti podle § 25 odst. 4 Vyhlášky č. 501/2006 Sb. vůči sousednímu domu navržené Stavby (tj. č. p. 868, k. ú. Ruzyně). V sedmé odvolací námitce byli žalobci toho názoru, že vlivem Stavby dojde ke zhoršení hlukové zátěže, současně požádali o přezkoumání závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy (dále jen „**HSHMP**“). Dále žalobci namítli, že dokumentace pro vydání Prvostupňového rozhodnutí neobsahuje řezy dokumentující návaznost Stavby na stávající zástavbu a základní pohledy dokumentující začlenění Stavby do území.

7. Žalovaný se rovněž neztotožnil s námitkou, že dokumentace pro vydání územního rozhodnutí na Stavbu měla být posouzena podle Vyhlášky č. 501/2006 Sb. - zde žalovaný vycházel z ustanovení § 85 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hl. m. Praze (dále jen „**PSP II**“) a § 194 písm. a) StavZ a předcházející odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Vyložil, že podle ustanovení § 85 odst. PSP II se na věc vztahuje předchozí úprava vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy.

8. K desáté odvolací námitce, kterou žalobkyně b) požadovala přezkum „závazného stanoviska“ Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 24. 11. 2014, č. j. S-MHMP 1455442/2014/OZP/VI/EIA/2653-1/Be, žalovaný uvedl, že jeho obsahem je sdělení podle § 6 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících předpisů, v rozhodném znění a nejde tedy o závazné stanovisko, které by podléhalo přezkumu podle § 149 odst. 4 SŘ.

9. K jedenácté odvolací námitce, kterou žalobkyně b) požadovala prověřit opodstatněnost a zákonnost neveřejného projednání, žalovaný uvedl s odkazem na § 87 odst. 1 a 2 StavZ, že ústní jednání v územním řízení je neveřejné. Pouze v případech záměrů, pro které existuje stanovisko k posouzení vlivů na životní prostředí, stavební úřad může nařídit veřejné ústní jednání, což není případ Stavby. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou vůči vymezení okruhu účastníků územního řízení.

10. Ke čtrnácté odvolací námitce, kterou žalobkyně b) požadovala přezkum „závazného stanoviska“ Magistrátu hl. m. Prahy, odboru životního prostředí ze dne 23. 10. 2014, č. j. S-MHMP-1252762/2014/OZP/VI, žalovaný uvedl, že jde o koordinované stanovisko z hlediska ochrany složek životního prostředí, z něhož vyplývá, že jde o vyjádření podle §

154 SŘ, a nikoliv o závazné stanovisko, a proto jej nelze přezkoumat podle § 149 odst. 4 SŘ.

11. K patnácté odvolací námitce, kterou žalobkyně b) požadovala přezkum „závazného stanoviska“ Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebního a územního plánu ze dne 8. 8. 2014, č. j. S-MHMP 1106337/2014/SUP, žalovaný uvedl s odkazem na § 6 odst. 1 písm. f) StavZ, že není závazným stanoviskem a nelze jej přezkoumat podle § 149 odst. 4 SŘ.

12. K šestnácté odvolací námitce, kterou žalobkyně b) požadovala přezkum závazného stanoviska ze dne 14. 11. 2014, č. j. OÚR 874/2014, žalovaný uvedl, že toto závazné stanovisko předložil k přezkumu Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend, který jej rozhodnutím ze dne 5. 5. 2017, č. j. MHMP-724793/2017/O4/Zz, ve znění opravného usnesení ze dne 31. 7. 2017, č. j. MHMP-1212190/2017/O4/Zz zrušil, protože Úřad městské části [REDAKCE], odbor dopravy a životního prostředí, oddělení správních činností nebyl příslušným orgánem k vydání závazného stanoviska. Žalovaný k tomu dále uvedl, že předmětem územního řízení nebylo umístění komunikace, ani změna stávající komunikace, a proto ani nebylo nutné posouzení záměru formou vydání závazného stanoviska od příslušného silničního správního orgánu.

III. Žaloba

13. V žalobě oba žalobci namítli, že byli zkráceni na právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim a na právu na řádné odůvodnění a přezkum správního rozhodnutí. Žalobkyně b) tvrdí, že byla zkrácena na vlastnickém právu k pozemku parc. č. 1394, jehož součástí je dům č. p. 688 a k pozemku parc. č. 1395, k. ú. Ruzyně, a to zejm. narušením pohody bydlení a zhoršením životního prostředí. Žalobce a) s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 10. 7. 1997, sp. zn. III. ÚS 70/97 navíc tvrdil zkrácení na právu na životní prostředí.

14. V prvním žalobním bodu žalobci namítli, že jim v rozporu s § 4 odst. 4 a § 36 odst. 3 SŘ nebyla dána možnost seznámit se se všemi podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. To se konkrétně týká rozhodnutí Úřadu městské části [REDAKCE] ze dne 13. 10. 2015, č. j. MCP6 084675/2015, kterým bylo povoleno odstranění budovy prodejny na místě, kam byla umístěna Stavba (dále jen „**Rozhodnutí o odstranění**“), a Rozhodnutí o výjimce. Podle žalobců byla obě tato rozhodnutí zařazena do spisu až po uplynutí lhůty pro podání námitek v řízení o umístění Stavby. Stavební úřad opomněl před vydáním Prvostupňového rozhodnutí upozornit účastníky řízení na doplnění podkladů po lhůtě pro podání námitek a nedal jim tak možnost se k nim vyjádřit.

15. Žalobci dále tvrdili, že se žalovaný s touto námitkou vypořádal v Napadeném rozhodnutí nesprávně, když uvedl, že se nejedná o podklad, ke kterému by se účastníci územního řízení měli či mohli vyjadřovat z toho důvodu, že vznikl v jiném řízení s jiným okruhem účastníků. Dle názoru žalobce se totiž povinnost umožnění seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim vztahuje na všechny podklady bez ohledu na to, jak vznikly. To, že pochází z řízení s jiným okruhem účastníků, je tím spíše argumentem pro to, aby se k nim mohli účastníci územního řízení vyjádřit. Podle žalobců se žalovaný nemůže odvolávat na to, že tyto podklady byly součástí spisu – žalobci jsou toho názoru, že nejsou povinni pravidelně nahlížet do spisu a hledat v něm nové podklady; naopak správnímu orgánu je uložena povinnost podle § 36 odst. 3 SŘ. Žalobci pak na podporu odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) ze dne 27. 3. 2009, č. j. 4 As 71/2008 – 123.

16. Ve druhém žalobním bodu žalobci tvrdili, že Stavba je v rozporu s urbanisticko-architektonickými charakteristikami a hodnotami prostředí. Podle jejich názoru Stavba nekoresponduje svým urbanisticko-architektonickým ztvárněním s okolní zástavbou a je naddimenzována z pohledu objemu a výšky. Stávající zástavba rodinných domů v okolí navržené Stavby je rovnoměrná, maximálně do výšky 2 NP a podkroví, zatímco Stavba se má vymykat svému okolí zastavěnou plochou a výškou 4 NP. Jestliže z hlediska koncepce měla Stavba tvořit přechod mezi stávající zástavbou rodinných domů a plánovanou výstavbou CTR na sousedních pozemcích, poukázali žalobci na to, že tato koncepce neobstojí, protože rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10A 39/2014 – 109 byla zrušena úprava územního plánu, která umožňovala výstavbu CTR.

17. Žalobci namítli, že vhodnost urbanisticko – architektonického řešení Stavby by měla být posuzována vzhledem k převládající zástavbě v lokalitě, která utváří její charakter. To jsou dle názoru žalobců rodinné domy v ulicích Letecká, Pilotů, Dědinská a Parašutistů, které tvoří stejnorodou zástavbu, k níž má těsně přiléhat Stavba. Naddimenzované urbanistické a architektonické řešení Stavby je v Prvostupňovém rozhodnutí odůvodněno souvislostí se stavbami, které dle názoru žalobců buď s pozemky Stavby vůbec nesouvisí (např. mimoúrovňová křižovatka, autopůjčovna nebo OC Šestka), nebo neexistují (např. okolní zástavba na druhé straně ulice Pilotů). Neobstojí dle žalobců ani tvrzení, že je oblast „vstupní branou do Prahy“ a že je trendem zaujmout návštěvníky města hned po příletu architektonicky zajímavou stavbou s prvky spojení s přírodou; to navržená Stavba a lokalita dle žalobců nesplňují. Stejně tak není dle žalobců správný odkaz na souhlas dotčeného orgánu ohledně zásahu do krajinného rázu, protože posouzení souladu Stavby s obecnými požadavky na využívání území a na výstavbu posuzuje stavební úřad.

18. Žalobci byli dále toho názoru, že se žalovaný v Napadeném rozhodnutí těmito argumenty řádně nezabýval, když uvedl, že územní plán předpokládá v dané lokalitě jiný typ zástavby, než stávající rodinné domy. Podle názoru žalobců není územní plán vůbec relevantní, protože neřeší otázku urbanisticko-architektonického uspořádání staveb, ale pouze funkci či míru využití území. Vzhledem k tomu, že se při rozhodování vychází ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, nelze přihlížet k dosud neexistující, neumístěné a nepovolené zástavbě. Dále bylo dle žalobců třeba přihlídnout k tomu, že v místě navržené Stavby není stanoven kód míry využití území, tj. jedná se o stabilizované území bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti, a plochy se stanoveným kódem míry využití území, na které se odvolává žalovaný v Napadeném rozhodnutí, se nachází i mimo plochy v současné době zastavěné převážně rodinnými domy. Nelze proto dle názoru žalobců dát za pravdu ani argumentaci, že se Stavba směrem ke stávající zástavbě snižuje a vytváří přechod mezi stávající nižší zástavbou a územím, na kterém územní plán předpokládá vyšší a objemnější, dosud však pouze hypotetickou, zástavbu. Pokud jde o to, že je Stavba umístěna na nároží, lze tím dle názoru žalobců odůvodnit do určité míry její vyvýšení, ale ne tak výrazně, jako u Stavby dle Prvostupňového rozhodnutí.

19. Žalobci uzavřeli, že v důsledku výše uvedeného není Napadené rozhodnutí řádně odůvodněné, protože žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo a je v rozporu se zásadou dvojinstančnosti, protože žalovaný nepřezkoumal Prvostupňové rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek. Navržená Stavba je pak podle žalobců

v rozporu s § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 Vyhlášky č. 501/2006 Sb. a Prvostupňové rozhodnutí je proto v rozporu s § 90 písm. b) a c) StavZ a § 2 odst. 4 SŘ.

20. Ve třetím žalobním bodu žalobci tvrdili, že nebyl prokázán soulad Stavby s územně plánovací dokumentací. Území Stavby je dle územního plánu hl. m. Prahy stabilizované území, v němž je podle přílohy č. 1 oddílu 8 odst. 3 možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Stavební úřad podle názoru žalobců nesprávně dovodil, že Stavba je v souladu s územním plánem, který umožňuje na sousedních pozemcích pětipodlažní zástavbu, protože územní plán výškovou regulaci dle žalobců neobsahuje. Sousední plochy mají stanoven kód míry využití území C a D, pro které je vymezena výstavba rodinných domů, viladomů a činžovních vil, příp. rozvolněná zástavba městského typu, nikoliv však pětipodlažní zástavba.

21. Žalobci rovněž uvedli, že žalovaný se s touto argumentací v Napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal. Žalobci totiž netvrdili, že navržená Stavba musí být zcela hmotově totožná se stávající zástavbou, ale že nesmí podstatně vybočovat z okolní zástavby, a to z pohledu zastavěné plochy, objemu a výšky. To, že se Stavba snižuje ve směru k zástavbě na 2 NP, nemění nic na tom, že v jiné části je čtyřpodlažní.

22. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobci namítli, že do již nadlimitně hlukem zatíženého území nelze umístit další zdroj hluku. V územním řízení nebyl dle žalobců doložen doklad o tom, že nedojde po realizaci Stavby k překročení limitů hluku v rodinných domech v ulici Letecká a Pilotů. Toto je relevantní i z toho důvodu, že v blízkosti je frekventovaná ulice Evropská. Akustická studie z 10. 10. 2014 hodnotí pouze hlukovou zátěž Stavby a sousedního rodinného domu, nikoli domů v ulici Letecká. Podle názoru žalobců pokud by došlo k navýšení hlukové zátěže, nelze Stavbu umístit, neboť by tím došlo k dalšímu zhoršení stavu, ve kterém je již nyní dle žalobců překročeno únosné zatížení území. Žalobci k tomu odkázali na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 10 Ca 62/2009 – 122 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2011, č. j. 10 Ca 61/2009 – 125 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011 – 246. Stavba je proto podle žalobců v rozporu s § 20 odst. 1 Vyhlášky č. 501/2006 Sb., zájmy chráněnými StavZ a předpisy na ochranu před hlukem.

23. Žalobci byli toho názoru, že skutečnost, že nebylo prokázáno splnění požadavků na ochranu před hlukem, vyplývá i ze stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy, ve kterém je podle žalobců uloženo až ke stavebnímu řízení předložit průkaz, že v chráněném venkovním prostoru nebude při provozu a využívání stavby (včetně vyvolané dopravy) překročen stanovený limit. Z toho je podle žalobců patrné, že došlo k umístění Stavby, aniž by bylo prokázáno nepřekročení hygienických limitů hluku v chráněném venkovním prostoru a v chráněném vnitřním prostoru okolních domů, což má za následek porušení § 3 a § 50 odst. 3 a 4 SŘ. Žalobci v této souvislosti navrhli taktéž přezkum Stanoviska HSHMP a Potvrzení stanoviska HSHMP, která jsou podle názoru žalobců ze stejných důvodů taktéž nezákonná. Žalovaný se navíc v Napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s námitkami žalobkyně b) proti Potvrzení stanoviska HSHMP ze strany MZDR.

24. Žalobci v této souvislosti namítli, že Potvrzení stanoviska HSHMP je nedostatečné, protože nebere v potaz to, že a) v prostoru Stavby jsou již hlukové limity překročeny (dle hlukové studie ve dne 60,7 dB a v noci 56,5 dB; limit ve dne 60 dB, v noci 50 dB) a

jakékoliv navýšení je tedy nepřípustné, b) akustická studie, které se stanovisko dovolává, se nezabývá součtem stávající hlukové zátěže v dané lokalitě s hlukem emitovaným ze Stavby, což je rozhodné, a c) chybně porovnává hlukovou zátěž spojenou se Stavbou oproti stavbě stávající, což by dle žalobců bylo správné, kdyby šlo o změnu stavby, avšak ne v tomto případě, kdy jde o odstranění původní stavby a umístění zcela nové Stavby.

25. V pátém žalobním bodu žalobci tvrdili, že nebyl posouzen soulad Stavby s požadavky na umístování staveb podle Vyhlášky č. 501/2006 Sb. Namítli, že územní rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy již speciální předpis – vyhláška hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb. neplatila. Podle jejich názoru měla být tedy posouzena podle obecné vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalovaný se pak s touto námitkou v Napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal. Tím mělo dojít k porušení § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 SŘ a § 90 písm. c) StavZ.

26. V šestém žalobním bodu žalobci uvedli, že chybí závazné stanovisko silničního správního úřadu. Toto stanovisko bylo vydáno, ale později bylo zrušeno a nové již vydáno nebylo. Žalovaný k tomu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nesprávně uvedl, že toto stanovisko nebylo potřeba, protože předmětem územního řízení nebylo umístění ani změna komunikace. S tím žalobci nesouhlasili, protože alespoň v napojení Stavby na stávající ulici dojde k zásahu do silničního tělesa.

IV. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k prvnímu žalobnímu bodu zopakoval, že Rozhodnutí o odstranění bylo výsledkem jiného řízení s jiným okruhem účastníků. Skutečnost, že jeho vydáním bylo povoleno odstranění stavby na pozemku pod plánovanou Stavbou, se nemůže dotýkat práv žalobců a je pouze průkazem toho, že pozemek není blokován existencí jiné stavby. Nejde o podklad Prvostupňového rozhodnutí stanovený StavZ nebo jinými předpisy.

28. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný tvrdil, že Stavba byla vyhodnocena jako souladná s územním plánem hl. m. Prahy. Při hodnocení z hlediska čl. 4 odst. 1 Vyhlášky OTTP bylo shledáno, že je Stavba umístována na místě původní stavby občanské vybavenosti, na pozemku u souběhu komunikací Pilotů a Letecká, že se Stavba směrem ke stávající zástavbě rodinnými domy snižuje a respektuje jejich výšku. Žádné další skutečnosti vyvolávající pochybnosti v otázce narušení pohody bydlení rodinných domů při ulicích Pilotů a Letecká nebyly zjištěny. Dále nebylo zjištěno, že by vlastníci rodinných domů nacházejících se v blízkém sousedství proti záměru Stavby brojili, ani k tomu nezmocnili žalobce.

29. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že záměr Stavby byl umístěn na exponovaný pozemek na nárožní plochu styku dvou komunikací. Tomu odpovídá řešení Stavby se zaobleným nárožím, jakož i to, že se směrem k zástavbě Stavba snižuje a svou hmotou zástavbu respektuje. Nejedná se dle žalovaného o rozsáhlou stavební činnost, a tak splňuje požadavky územního plánu pro stabilizované území.

30. Ke čtvrtému žalobnímu bodu byl žalovaný toho názoru, že z ustanovení § 90 písm. e) StavZ nevyplývá povinnost stavebního úřadu přezkoumávat, zda stanoviska dotčených orgánů jsou v souladu se zvláštními právními předpisy na ochranu veřejných zájmů, ale stanoví povinnost je respektovat. Dále žalovaný uvedl, že podkladem Prvostupňového rozhodnutí byla akustická studie a Stanovisko HSHMP, které bylo v odvolacím řízení

potvrzeno Potvrzením stanoviska HSHMP. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 – 71, z něhož má vyplývat, že úkolem odvolacího správního orgánu ve věci územního rozhodnutí není bližší interpretace či posuzování stanoviska vydaného správním orgánem nadřízeným dotčenému správnímu orgánu.

31. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že územní řízení o umístění Stavby bylo zahájeno podáním žádosti dne 18. 3. 2015. Podkladem byla dokumentace pro vydání územního rozhodnutí z 07/2014, zpracovaná podle Vyhlášky OTHP. Provedené změny DÚR v průběhu územního řízení byly vždy změnami této dokumentace z 07/2014. S ohledem na přechodná ustanovení v § 85 nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hl. m. Praze (dále jen „PSP I“) i v § 85 PSP II podléhalo posouzení dokumentace z 07/2014 Vyhlášce OTHP. Toto posouzení bylo dle žalovaného obsaženo i v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.

32. K šestému žalobnímu bodu žalovaný poukázal na § 40 odst. 3 písm. f) a § 40 odst. 4 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, z nichž má vyplývat, že silniční správní úřad je dotčeným orgánem státní správy pouze, pokud jde v územním řízení o stavbu komunikace. Tomu tak nebylo.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

33. Městský soud přezkoumal Napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání, neboť shledal, že žalované rozhodnutí je zatíženou vadou skutkových zjištění, které nemají oporu ve spisu a vyžadují zásadní doplnění. Žalované rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí tak městský soud zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Aktivní legitimace žalobců

34. Oba žalobci shodně tvrdí, že na svých právech byli zkráceni nezákonným postupem žalovaného správního orgánu. Žalobce a) je právnickou osobou s právní formou spolku podle ustanovení § 214 a násl. zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník. Tvrdí, že postupem žalovaného bylo zkráceno jeho právo na příznivé životní prostředí podle článku 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod – žalobce zde poukázal na závěry nálezů Ústavního soudu ze dne 10. 7. 1997, sp. zn. III. ÚS 70/97. Žalobkyně b) je fyzická osoba; tvrdí, že byla zkrácena na svém vlastnickém právu k nemovitostem, konkrétně k pozemku p. č. 1394, jehož součástí je dům č. p. 688 a k pozemku p. č. 1395, vše v k. ú. Ruzyně.

35. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009 – 25 vyložil, že aktivní žalobní legitimace občanských sdružení (po rekodifikaci soukromého práva zákonem č. 89/2012 Sb. občanský zákoník se občané obdobně sdružují ve spolcích - pozn. městského soudu), jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, se zpravidla odvíjí od ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. Podle něj žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné

rozhodnutí. Dále Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyložil, že žalobce, kterým je občanské sdružení ve smyslu § 70 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, musí tvrdit zkrácení na svých procesních právech v předchozím správním řízení; tvrzené zkrácení na právech musí být zároveň takového charakteru, že v jeho důsledku mohlo dojít k vydání nezákonného rozhodnutí. Aktivní žalobní legitimace občanských sdružení však není dána ve vztahu k jakýmkoli žalobním námitkám, ale pouze k námitkám relevantním z hlediska zájmů hájených daným občanským sdružením. V rozsudku ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 – 80 Nejvyšší správní soud dále vyložil, že uplatňuje-li občanské sdružení, které postavení účastníka správního řízení odvozuje z § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, námitky nesouvisející s ochranou přírody a krajiny tak, jak je vymezená citovaným zákonem, je zcela postačující, uvede-li správní orgán, proč se takové námitky netýkají zájmů, které má občanské sdružení ve správním řízení hájit. Městský soud v této souvislosti dodává, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 As 311/2016-31 takto nepřipustil účast ekologických spolků v řízení o pokutě uložení pokuty právníkům osobám a fyzickým osobám při výkonu podnikatelské činnosti podle § 88 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, neboť byl toho názoru, že v těchto řízeních nemůže dojít k dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny způsobem, na který pamatuje § 70 odst. 2 tohoto zákona.

36. Městský soud v projednávané věci ze správního spisu ověřil, že žalobce a) vstoupil do řízení oznámením ze dne 13. 4. 2015. Skutečnost, že předmětem jeho činnosti je ochrana životního prostředí, ověřil městský soud z článku II. stanov žalobce a) dostupných ve spolkovém rejstříku. Účastenství žalobkyně b) potvrdil žalovaný až rozhodnutím ze dne 31. 8. 2015, č. j. S-MHMP 1452655/2015, sp. zn. 1359676/2015/STR/Fr. Uvedl přitom, že *a priori* nelze vyloučit, že by vlastnická práva nemohla být v řízení dotčena, což může být řešeno v souvislosti s vypořádáním jejich námitek.

37. Oba žalobci poté byli řádnými účastníky územního řízení, oba podali odvolání, které žalovaný v plném rozsahu věcně projednal. O oprávněném účastenství obou žalobců v tomto řízení proto není a nebylo pochyb. Žalobci v žalobě ani netvrdí, že by žalované rozhodnutí přímo založilo, měnilo, zrušilo či závazně určilo jejich práva podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. V souhrnu nicméně tvrdí, že byli zkráceni na svém právu, aby se správní orgán vypořádal s jejich námitkami uplatněnými v průběhu správního řízení a v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu (tyto námitky zároveň podrobně specifikovali). Městský soud je proto toho názoru, že oběma žalobcům svědčí aktivní legitimace podle výše citovaného ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s.; městský soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby.

První žalobní bod – doplnění podkladů rozhodnutí po lhůtě pro podání námitek

38. Podle ustanovení § 36 odst. 3 věta první SŘ platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

39. Městský soud ze správního spisu zjistil, že řízení o umístění Stavby bylo zahájeno podáním žádosti dne 18. 3. 2015. Stavební úřad v oznámení o zahájení územního řízení ze dne 8. 4. 2015, č. j. MCP6 029635/2015 nařídil k projednání žádosti ústní jednání na 20. 5. 2015 a zároveň informoval podle § 89 odst. 1 StavZ, že námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Rozhodnutí o

odstranění bylo vydáno dne 13. 10. 2015 a Rozhodnutí o výjimce dne 9. 6. 2015. Z toho vyplývá, že tato dvě rozhodnutí nemohla být součástí spisu v poslední den lhůty pro uplatnění námitek (tj. v den ústního jednání 20. 5. 2015). Městský soud dále zjistil, že ve spisu není žádná výzva podle § 36 odst. 3 SŘ, kterou by stavební úřad vyzval účastníky k seznámení s podklady pro rozhodnutí. Ze spisu tedy nevyplývá, že by stavební úřad dal účastníkům před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k těmto dvěma rozhodnutím - podkladům Prvostupňového rozhodnutí.

40. O podklady důležité pro rozhodnutí ve věci se přitom nepochybně jednalo - městský soud poukazuje na to, že těmito rozhodnutími bylo v jiných řízeních rozhodnuto o dílčích otázkách souvisejících s realizací Stavby - Rozhodnutím o odstranění byla řešena předběžná otázka pro vydání Prvostupňového rozhodnutí, zda je možné odstranit stávající stavbu na pozemku parc. č. 1461/2, na kterém má být umístěna navržená Stavba; Rozhodnutí o odstranění nabylo právní moci dne 10. 11. 2015. Rozhodnutím o výjimce byla podle § 169 odst. 3 StavZ řešena předběžná otázka pro vydání Prvostupňového rozhodnutí, zda lze pro Stavbu povolit výjimku a namísto Vyhláškou OTPP vyžadovaných 21 stání vyžadovat pouze 15 parkovacích a odstavných stání; Rozhodnutí o výjimce nabylo právní moci dne 4. 7. 2015. Samotné Prvostupňové rozhodnutí o umístění Stavby bylo vydáno dne 30. 11. 2015

41. Stavební úřad tedy neseznámením účastníků s těmito podklady zcela zjevně porušil § 36 odst. 3 SŘ.

42. Nejvyšší správní soud však opakovaně vyložil, že nikoliv každé porušení § 36 odst. 3 SŘ vyvolává nutnost zrušení napadeného rozhodnutí; musí se jednat o takové porušení, které mohlo ovlivnit zákonnost vydaného rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005 - 86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008 - 80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008 - 90). Nutno dodat, že je to žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 SŘ konkrétně dotklo jeho práv, resp. jak ovlivnilo zákonnost vydaného rozhodnutí. K tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011 - 78, podle něhož „[n]amít-li žalobce v posuzované věci nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, je [...] pro úspěšnost dané námítky nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo.“ (z novější judikatury obdobně např. rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Asz 284/2018 - 28 nebo ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 225/2018 - 116). Městský soud dodává, že uvedenými rozsudky byl překonán právní názor vyslovený v žalobci odkazovaném rozsudku ze dne 27. 3. 2009, č. j. 4 As 71/2008 - 123.

43. Městský soud připomíná, že podle ustanovení § 53 odst. 3 SŘ platí, že „listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“ Podle ustanovení § 57 odst. 3 SŘ je správní orgán vázán rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popř. předběžně vykonatelné. Podle § 73 odst. 2 věta první SŘ je pravomocné rozhodnutí závazné pro účastníky a všechny správní orgány; ustanovení § 76 odst. 3 věty poslední tím není dotčeno.

44. Z uvedeného vyplývá, že podkladová Rozhodnutí o výjimce a Rozhodnutí o odstranění byla v době vydání Prvostupňového rozhodnutí pro Stavební úřad závazná a Stavební úřad tak byl omezen ve volném hodnocení důkazů ohledně těchto dvou rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 As 119/2016 – 52). Lze se tedy ztotožnit s názorem žalovaného, že samotné neseznámení žalobců s uvedenými rozhodnutími - podklady na výrok Prvostupňového rozhodnutí vliv mít nemohlo.

45. Ze správního spisu dále vyplývá, že oba žalobci již dne 20. 5. 2015 uplatnili námitky vůči tomu, že na místě umísťované Stavby se nachází stavba prodejny. S tím, že o odstranění stavby prodejně později bylo pravomocně rozhodnuto, a že tímto byla jejich námitka obsolentní, nepochybně mohli být Stavebním úřadem před vydáním Prvostupňového rozhodnutí seznámeni. Žalobcům nicméně námitky ke Stavbě jako k celku včetně jejích parametrů upřeny nebyly, ostatně právě i s jejich námitkami se Stavební úřad vypořádal v Prvostupňovém rozhodnutí (srov. str. 16). Ani v žalobě přitom žalobci netvrdí nic konkrétního k tomu, jak jejich procesní postup ovlivnilo, že bylo rozhodnuto o odstranění Stavby na místě umísťované Stavby a výjimečně snížen počet parkovacích míst u Stavby, a že s těmito rozhodnutími před vydáním Prvostupňového rozhodnutí nebyli seznámeni. Ze žaloby tedy nijak nevyplývá, jaké další námitky, které by mohly mít vliv na Prvostupňové rozhodnutí, by neseznámením s těmito podklady byly žalobcům upřeny.

46. Městský soud proto shledal, že toto porušení § 36 odst. 3 SŘ ze strany Stavebního úřadu nemělo žádný vliv na výrok Prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný tedy postupoval správně, když z tohoto důvodu Prvostupňové rozhodnutí nezrušil.

Druhý žalobní bod – rozpor Stavby s urbanisticko-architektonickými charakteristikami prostředí

47. Z vymezení žalobního bodu je patrné, že žalobci napadají posouzení navržené Stavby z hlediska § 90 písm. b) StavZ, podle kterého v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území.

48. Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že posouzení souladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby se odehrává v rámci správního uvážení stavebního úřadu, a proto je přezkum správním soudem omezen v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. na zjištění, zda stavební úřad nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015 – 24). Rozsah přezkumu správního uvážení ve správním soudnictví je pak blíže rozveden např. v rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46, ze kterého vyplývá, že: „[ú]kolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí hledisek stanovených zákonem.“

49. Žalobci výslovně netvrdí, že by Stavební úřad překročil meze správního uvážení nebo jej zneužil. V zásadě svoji argumentaci soustředili na vyjádření nesouhlasu se

samotným posouzením souladu navržené Stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby.

50. Ze správního spisu městský soud zjistil, že Stavební úřad měl pro účely posouzení souladu navržené Stavby s urbanistickým a architektonickým charakterem lokality k dispozici celou řadu situačních výkresů, které zobrazují danou lokalitu v širším kontextu i v detailu, a řezů, které konkrétně zobrazují navržený vzhled Stavby (jsou součástí DÚR z 03/2015 i 07/2014, zejm. její části C a D), včetně vizualizací D.4.1 a D.4.2, které ukazují zasazení Stavby do okolní obytné zástavby. Dále městský soud zjistil, že správní spis obsahuje podklady relevantní pro posouzení souladu navržené Stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem lokality, kterými jsou kladná vyjádření Úřadu městské části Prahy 6, odboru územního rozvoje ze dne 14. 7. 2014, č. j. OÚR 0676/2014, Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy ze dne 10. 9. 2014, č. j. IPR 08536/14 a Úřadu městské části Prahy 6, odboru územního rozvoje ze dne 14. 11. 2014, č. j. OÚR 874/2014, OUR 927/2014.

51. Městskému soudu poté z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí vyplynulo, že Stavební úřad jako východisko hodnotil okolní zástavbu v území a její kvalitu; uvedl, že jde o volnou sídlištní strukturu a kvalita je ovlivněna blízkostí dopravních staveb – křižovatkou Pražského okruhu a ulice Evropská, areálu letiště, plánovanou výstavbou terminálu rychlodráhy Dlouhá míle s autobusovým nádražím a parkovištěm P+R, dále uvedl, že v ulici Dědinská stojí panelové domy, z ohybu ulic Letecká a Pilotů je výhled na víceúrovňovou křižovátku, stávající zástavba je charakterově nesourodá a okolní domy nemají jednotný urbanisticko-architektonicky významný charakter. Stavební úřad se zaměřil i konkrétně na území bezprostředně sousedící s pozemky navržené Stavby - k tomu uvedl, že navržená Stavba má být umístěna k jihovýchodnímu kvadrantu křižovátky ulic Pilotů a Letecká, který je zčásti zastavěn budovou prodejny k odstranění; nárožní, pohledově exponovaná, parcela snese zvýrazněné nároží navržené Stavby, které bude zaoblené a objemově nejvyšší. Stavební úřad dále popsal hmotu navržené Stavby s tím, že tato postupně směrem ke stávající obytné zástavbě ubírá na objemu a výšce, čímž tvoří spojovací prvek mezi stávající dvou- až třípodlažní zástavbou a navazujícím rozvojovým územím v ploše SV, kde platný územní plán umožňuje objemnější, až pětipodlažní, zástavbu. Navržená Stavba dle Stavebního úřadu bude opticky a akusticky oddělovat stávající obytnou zástavbu od zdrojů emisí z dopravy. Za výrazný prvek architektonického pojetí považoval Stavební úřad pojetí Stavby, zdůrazňující nárožní polohu a od nároží se odvíjející měkké křivky a dále horizontální členění pásového prosklení. Stavební úřad se dále zabýval i barevným provedením, použitými materiály a výskytem zeleně a následně uzavřel, že se navržená Stavba do prostoru po původní prodejně potravin vhodně začlení a nenaruší strukturu zástavby ani přírodní rámeč krajiny, doplní stávající měřítko urbanismu, svým hmotovým řešením respektuje urbanistickou strukturu a regulaci územním plánem a tedy odpovídá urbanistickému a architektonickému prostředí lokality.

52. Stavební úřad se při posuzování zaměřil na širší kontext území i na bezprostřední okolí navržené Stavby, zabýval se tím, jak bude navržená Stavba navazovat na své okolí z pohledu urbanistického; z pohledu architektonického se zabýval rovněž objemem hmoty a výškou navržené Stavby a jejím vzhledem. Na základě výše uvedeného městský soud tedy dospěl k názoru, že Stavební úřad vyšel v této otázce z dostatečně a řádně zjištěného skutkového stavu, který vyplývá z dokumentace ke Stavbě. Názor Stavebního úřadu, že

Stavba je z hlediska urbanisticko – architektonických charakteristik v souladu s územním plánováním, považuje městský soud za logické a kompletní a neshledal v nich žádné zneužití nebo překročení mezí správního uvážení.

53. Pokud jde o konkrétní námitky žalobců, žalobci za prvé uvedli, že navržená Stavba ztratila oporu v úvaze, že bude tvořit přechod mezi projektem CTR Evropská (plánovaná vyšší zástavba) a stávající zástavbou, protože v důsledku zrušení úpravy územního plánu rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10A 39/2014 – 109 došlo k pozastavení projektu CTR Evropská. K tomu městský soud uvádí, že Stavební úřad si toho byl vědom, což vyplývá z odůvodnění na str. 11 Prvostupňového rozhodnutí. Podle názoru městského soudu tím není zpochybněna úvaha o vytvoření přechodu mezi stávající zástavbou a vyššími, byť dosud pouze územním plánem předpokládanými budovami v okolí. To vyplývá již jen z toho, že takovou výstavbu obecně předpokládá územní plán hl. m. Prahy. Ten totiž stanovuje v bezprostředním okolí umístění navržené Stavby funkční plochy SV (všeobecně smíšené) s kódem míry využití území C (mezi ulicemi Letecká a Evropská) a D (mezi ulicemi Pilotů a [REDAKCE]), které obecně vyšší zástavbu umožňují. Kód míry využití území zahrnuje mj. informaci o tzv. podlažnosti, což je průměrný počet nadzemních podlaží ve vymezené funkční ploše.¹ Ačkoliv nejde (a nemůže jít) o přesný údaj o tom, kolik nadzemních podlaží bude mít konkrétní stavba vybudovaná v dané funkční ploše, lze z tohoto údaje podle názoru městského soudu dovodit alespoň přibližnou představu o tom, jak vysokou zástavbu lze v dané funkční ploše očekávat, což lze pro potřeby posouzení podle § 90 písm. b) StavZ využít. Kód míry využití území C pak odpovídá 1 až 3+ nadzemním podlažím a kód míry využití území D odpovídá 1 až 5+ nadzemním podlažím.²

54. Zcela správně v souladu s požadavky ustanovení § 90 písm. b) StavZ, podle něhož stavební úřad musí posoudit i to, zda je záměr v souladu s cíli a úkoly územního plánování, proto Stavební úřad při posouzení přihlédl i k tomu, jaký rozvoj územní plán hl. m. Prahy v dané lokalitě předvídá.

55. Pokud jde o námitky žalobců, že (i) lokalita není „vstupní branou do Prahy“, (ii) že nemělo být přihlíženo k přilehlé mimoúrovňové křižovatce, autopůjčovně či zástavbě v jiných částech ulice Evropská, obchodnímu domu Šestka a pozemkům mezi ulicemi Pilotů a [REDAKCE], (iii) že zástavba není „nesourodá“, (iv) že existuje jednotný charakter výstavby, (v) že není navržená Stavba natolik architektonicky zajímavá, aby upoutala návštěvníky Prahy, (vi) že není pravda, že Stavba velmi citlivě navazuje na stávající zástavbu, že nelze o nesouladu s urbanisticko-architektonickými hodnotami hovořit, že Stavba nevyužívá možnosti dané teoreticky kategorizací daného území (čtyřpodlažní budova) a (vii) že je odkaz na souhlas dotčeného orgánu ohledně zásahu do krajinného rázu mimoběžný, městský soud uvádí, že jde o námitky směřující do

¹ Srov. např. str. 3 přílohy A odůvodnění k opatření obecné povahy hl. m. Prahy č. 55/2018, dostupné z: http://www.iprpraha.cz/uploads/assets/dokumenty/o2_2832_priloha_a_oduvodneni_ke_kopirovani.pdf.

² K vymezení jednotlivých kódů míry využití území a pro praktické ukázky srov. např. dokument: *Příklady struktur zástavby realizovaných staveb podle koeficientů míry využití: Doplnující informace ke změně Z 2832/00 ÚP HMP* [online]. Praha: Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy, 2016 [cit. 2019-03-07]. Dostupné z: http://servis.praha-mesto.cz/uzplan/uzemni_plan_hmp/Z2832_vp_opakovane/I2_Priloha_K_oduvodneni_Koeficienty_a_struktury_Z2832.pdf.

samotného jádra správního uvážení, jimiž se nemůže zabývat, protože by tak nahrazoval správní uvážení vlastní úvahou.

56. Pokud jde o posouzení námitky, zda se žalovaný řádně vypořádal s odvolacími námitkami v Napadeném rozhodnutí, městský soud uvádí, že žalovaný na námitku, že navržená Stavba se svým objemem a výškou vymyká stávající zástavbě, uvedl, že okolní nezastavěné funkční plochy SV jsou určeny k zástavbě vyššími objekty, než je stávající zástavba rodinných domů (kód míry využití C, D a F). Územní plán pak dle žalovaného tak předpokládá jiný typ zástavby v dané lokalitě, než je stávající zástavba. Poukázal dále na to, že navržená Stavba je umístována na exponovaném nárožním pozemku, a že se snižuje směrem ke stávající zástavbě, čímž vytváří přechod vůči existující zástavbě rodinnými domy a vyhovuje tak požadavkům § 90 písm. b) StavZ. Podle názoru městského soudu tímto odůvodněním žalovaný obsahově vyčerpal celou odvolací námitku; úvahu žalovaného shledal městský soud logickou, kompletní a nerozpornou, neshledal v odůvodnění Napadeného rozhodnutí žádné nedostatky.

57. S ohledem na výše uvedené nezbyvá než konstatovat, že městský soud neshledal ani druhý žalobní bod důvodným.

Třetí žalobní bod – rozpor Stavby s územně plánovací dokumentací

58. Třetí žalobní bod směřuje na posouzení záměru Stavby podle § 90 písm. a) StavZ, podle něhož platí, že v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Žalobci poukázali na to, že se jedná o území stabilizované, není v něm stanovena míra využití území, územní plán v něm nepředpokládá významný územní rozvoj. Poukázali na to, že dle přílohy 1, oddíl 8 odst. 3 územního plánu je v území stabilizovaném možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé činnosti.

59. Městský soud k tomu z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí zjistil, že se Stavební úřad zabýval tím, zda je navržená Stavba v souladu s územním plánem hl. m. Prahy, přitom uvedl, že je Stavba umístována do území SV – všeobecně smíšené, které určuje stavbu polyfunkčních budov nebo kombinaci monofunkčních budov pro bydlení, obchod, administrativu a další, kde žádná funkce nepřesáhne 60 % celkové kapacity území. Dále uvedl, že žádná z funkcí v ploše nepřesahuje 60 % a z hlediska funkčního využití je tak záměr v souladu s územním plánem. Stavební úřad navázal konstatováním, že se jedná o stabilizovanou plochu bez určené míry využití území, a proto přistoupil k vyčíslení kódu míry využití území, přičemž prioritou byl soulad se stávající mírou využití území v okolí navržené Stavby, charakterem zástavby, hmotovým členěním a výškovou hladinou okolní zástavby. Stavební úřad uvedl, že území navržené Stavby navazuje na stávající obytnou zástavbu rodinnými domy a rozvojové plochy SV s kódem míry využití území C a D. Stavební úřad dále poukázal na to, že půdorysná regulace Stavby respektuje uliční čáry, výšková regulace reaguje na vedlejší objekty, je ustupující směrem ke stávající zástavbě, zvýrazňuje nároží a vytváří vazbu na dosud neurbanizované sousední pozemky. Výška stávající zástavby podle Stavebního úřadu dosahuje dvou nadzemních podlaží a podkroví, platný územní plán umožňuje na sousedních navazujících pozemcích až pětipodlažní zástavbu a navržená Stavba tak tvoří přechodový prvek. Z vizualizací obsažených v DÚR dospěl Stavební úřad k závěru o přijatelnosti navrhovaného umístění, hmoty i výšky Stavby. Stavební úřad se věnoval i porovnání koeficientu podlažních ploch (dále jen „KPP“) a koeficientu zeleně (dále jen „KZ“), kdy KPP okolních pozemků a objektů je

v rozmezí 0,30 a 0,80 a KZ 0,70 a 0,55. KPP a KZ navržené Stavby, vypočtené v DÚR, jsou v uvedeném pořadí 0,60 a 0,53, což odpovídá míře využití území na hranici jedné třetiny mezi kódem míry využití území C a D. Navržená Stavba byla proto podle názoru Stavebního úřadu v souladu s okolní mírou využití území.

60. V odvolání žalobci shodně uvedli stejné argumenty jako ve správní žalobě.

61. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že skutečnost, že žádná z funkcí navržené Stavby nepřesahuje 60 % celkové kapacity území, je doložena výpočtem v DÚR, kdy administrativa tvoří největší část - 59 %. Dále žalovaný poukázal na navazující okolní pozemky s kódem míry využití území C, D a F, z čehož dovodil, že územní plán předpokládá v tomto území jiný charakter zástavby, než stávající zástavbu rodinnými domy.

62. Odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí ohledně toho, zda některá z funkcí nepřesahuje 60 % celkové kapacity území, bylo podle názoru městského soudu zkratkovité, avšak žalovaný jej v Napadeném rozhodnutí doplnil a rozvedl. Městský soud v této souvislosti připomíná, že správní řízení tvoří jeden celek a lze proto připustit, aby odvolací správní orgán rozvedl a doplnil odůvodnění správního orgánu 1. stupně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 83/2014 – 43). Rovněž se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí obsahově vypořádal s námitkami vznesenými v odvolání.

63. Městský soud nemůže přisvědčit zásadní žalobní námitce, že z územního plánu nevyplývá výšková regulace a nelze proto tvrdit, že územní plán v sousedství umožňuje pětipodlažní zástavbu. Maximální přípustná výška staveb na určité ploše mj. vyplývá z kódů míry využití území, kterými se Stavební úřad i žalovaný správně zabývali. Povahu kódu míry využití území osvětlil NSS v rozsudku ze dne 13. 3. 2014, č. j. 6 AOs 1/2013 – 53, v němž se uvádí, že: „V případě územního plánu hl. m. Prahy totiž maximální míru využití území stanoví mimo jiné regulativy označené jako kódy míry využití území, které jsou definovány koeficientem podlažních ploch a koeficientem zeleně a jsou rozděleny do skupin A až K. Čím je kód využití území vyšší, tím vyšší stavby lze v území stavět. Např. v území označeném kódem A je možno stavět rodinné domy, v území označeném kódem E je možno stavět činžovní domy a v území označeném kódem K je možno stavět i výškové domy. Uvedené kódy tedy vyjadřují maximálně přípustnou výšku staveb na určité ploše, resp. jejich druh. Zvýšili se kód pro určitou plochu, znamená to, že tato plocha může být zastavěna (druhově a výškově) zcela jinými stavbami, než bylo původně stanoveno. Smyslem těchto kódů tedy není nic jiného než regulovat (limitovat) míru zatížení území.“ Z uvedeného podle názoru městského soudu vyplývá, že Stavební úřad i žalovaný postupovali správně a v souladu s judikaturou NSS, pokud na vznesené námitky ohledně výšky navržené Stavby reagovali poukazem na kódy míry využití území.

64. Městský soud pak doplňuje, že z odůvodnění Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí je patrné, že návrh Stavby respektuje výšku okolní zástavby, na kterou se napojuje tím, že ve směru k ní klesá na úroveň dvou nadzemních podlaží; ve své jiné části je sice Stavba čtyřpodlažní, avšak tento počet podlaží je projektován v části směřující na nároží směrem k mimoúrovňové křižovatce a k pozemkům, kde územní plán předvídá i vyšší zástavbu (k tomu viz argumentace k předcházejícímu žalobnímu bodu výše). I přes nesouhlas žalobců s tímto posouzením ze strany správních orgánů, jej městský soud shledal správným a řádně odůvodněným. Vzhledem k výše uvedenému je městský

soud toho názoru, že z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, jakož i Napadeného rozhodnutí nelze dovodit, že by tato rozhodnutí trpěla vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ohledně posouzení souladu s územním plánem.

65. V souhrnu je zřejmé, že Stavba podle stavebního úřadu nijak výrazně nenarušuje charakter stávajícího stabilizovaného území, respektuje jej a nepředpokládá významný stavební zásah a činnost. Z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí je poté podle městského soudu zcela seznatelné, na základě jakých podkladů Stavební úřad dospěl k závěru, že je navržená Stavba v souladu s územním plánem hl. m. Prahy, jakými konkrétními úvahami se přitom řídil, k jakému závěru a proč se přiklonil.

66. Ani tento žalobní bod proto není důvodný.

Čtvrtý žalobní bod – zatížení hlukem

67. Čtvrtý žalobní bod obsahuje několik námitek. První spočívá v tom, že podle názoru žalobců chybí doklad o tom, že po realizaci navržené Stavby nedojde k překročení hygienických limitů hluku v rodinných domech v ulici Letecká a Pilotů, jež mohou být dotčeny zejména dopravou, kterou může vyvolat navržená Stavba. Druhý spočívá v tom, že v dané lokalitě je podle žalobců již překročena přípustná míra zatěžování hlukem, a proto nelze umístit navrženou Stavbu, která povede k dalšímu nárůstu hluku. Třetí námitka spočívá v tom, že podle názoru žalobců bylo nezákonně odloženo prokázání souladu navržené Stavby s hygienickými limity hluku až do stavebního řízení, což má vyplývat i ze Stanoviska HSHMP. Čtvrtá námitka spočívá v tom, že Potvrzení stanoviska HSHMP nebere v potaz to, že a) v prostoru Stavby jsou již hlukové limity překročeny (dle akustické studie ve dne 60,7 dB a v noci 56,5 dB; limit ve dne 60 dB, v noci 50 dB) a jakékoliv navýšení je tedy nepřípustné, b) akustická studie, které se stanovisko dovolává, se nezabývá součtem stávající hlukové zátěže v dané lokalitě s hlukem emitovaným ze Stavby, což je podle názoru žalobců rozhodné a c) chybně porovnává hlukovou zátěž spojenou se Stavbou oproti stavbě stávající, což by dle žalobců bylo správné, kdyby šlo o změnu stavby, avšak v tomto případě, jde o odstranění původní stavby a umístění zcela nové Stavby. Žalobci navrhli i soudní přezkum Stanoviska HSHMP a Potvrzení stanoviska HSHMP ze strany MZDR.

68. Podle ustanovení § 77 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „ZoOVZ“) je orgán ochrany veřejného zdraví dotčeným správním úřadem při rozhodování ve věcech upravených zvláštními právními předpisy, které se dotýkají zájmů chráněných orgánem ochrany veřejného zdraví podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů včetně hodnocení a řízení zdravotních rizik. Orgán ochrany veřejného zdraví vydává v těchto věcech stanovisko. Souhlas může orgán ochrany veřejného zdraví vázat na splnění podmínek. Stanovisko není rozhodnutím vydaným ve správním řízení.

69. Dále podle ustanovení § 30 odst. 1 – 3 ZoOVZ platí, že osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku [...] a dále provozovatel provozovny a dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk, jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb [...]. Chráněným venkovním

prostorem se rozumí nezastavěné pozemky, které jsou užívány k rekreaci [...]. Chráněným venkovním prostorem staveb se rozumí prostor do vzdálenosti 2 m před částí jejich obvodového pláště, významný z hlediska pronikání hluku zvenčí do chráněného vnitřního prostoru bytových domů, rodinných domů [...]. Chráněným vnitřním prostorem staveb se rozumí pobytové místnosti ve stavbách zařízení pro výchovu a vzdělávání, pro zdravotní a sociální účely a ve funkčně obdobných stavbách a obytné místnosti ve všech stavbách. Rekreace pro účely podle věty první zahrnuje i užívání pozemku na základě vlastnického, nájemního nebo podnájemního práva souvisejícího s vlastnictvím bytového nebo rodinného domu, nájmem nebo podnájemem bytu v nich.

70. Prováděcím právním předpisem je pak nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění účinném do 8. 11. 2018 (dále jen „**Nařízení**“). Z něj je pro posuzovaný případ relevantní zejm. § 12 a příloha č. 3, které se týkají stanovení konkrétních hlukových limitů v chráněných vnitřních prostorech staveb, v chráněných venkovních prostorech staveb a chráněném venkovním prostoru.

71. Městský soud se správního spisu zjistil, že již v námitkách ze dne 19. 5. 2015, doručených Stavebnímu úřadu dne 20. 5. 2015 (tj. v den ústního jednání v řízení o umístění Stavby), žalobci k posouzení zátěže hlukem mj. shodně uváděli, že „*nebyl předložen doklad, který by hodnotil, zda po realizaci dané stavby (tj. při započtení stacionárních zdrojů a hluku z dopravy vyvolané daným záměrem) nedojde k překročení nejvyšší přípustných limitů hluku v rodinných domech v ulici Letecká a Pilotů. Doložená akustická studie (z 10. 10. 2014) hodnotí pouze hlukovou zátěž stavby samotné a sousedního rodinného domu, nikoli však hlukovou zátěž v nejbližších okolních domech v ulici Letecká. [...] V území již nadlimitně zatíženém není přitom rozhodné, jak vysoký (či nízký) bude přírůstek hlukové zátěže v souvislosti s umístěnou stavbou, rozhodné totiž je, že se o nárůst bude jednat. [...]*“

72. Městský soud dále ověřil, že akustická studie ze dne 10. 10. 2014 od společnosti Ochrana životního prostředí, s.r.o., zpracována [REDAKCE] (součástí DÚR z 03/2015) hodnotila hluk v chráněném venkovním prostoru staveb pouze ve vztahu k nejbližší stavbě sousedící s navrženou Stavbou (nejbližší budova jihovýchodním směrem). Na str. 5 této studie v bodu 3.3 je uvedena vypočtená hodnota hladiny akustického tlaku A pro den $L_{AEQ, 8h}$ 35,2 dB a pro noc $L_{AEQ, 1h}$ 35,2 dB, přičemž se uvádí, že byla uvažována nejméně příznivá varianta. Dále jsou v bodu 3.4 uvedeny hygienické limity hluku podle § 12 a přílohy č. 3 Nařízení, kdy hygienický limit pro denní dobu je 50 dB a pro noční dobu je 40 dB. Na základě toho je pak učiněn závěr, že jsou hygienické limity splněny. MZDR pak v Potvrzení stanoviska HSHMP uvádí, že vzhledem k tomuto závěru akustické studie nebyl dále řešen hluk ve vzdálenějším chráněném venkovním prostoru staveb na ulici Letecká.

73. Stavební úřad vypořádal námitky ohledně zatížení hlukem v části E) na straně 15 odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl, že se HSHMP jako orgán veřejného zdraví zabývala i dopadem na sousední stavby s tím, že navržená Stavba bude generovat přibližně stejnou intenzitu dopravy jako stávající prodejna. Dále Stavební úřad poukázal na to, že akustická studie prokázala, že okolní chráněná zástavba bude hlukem zatížena méně než navržená Stavba, kde budou hygienické limity hluku také splněny. Argumentace žalobců ohledně zatížení hlukem byla poté podle názoru Stavebního úřadu účelová, protože žalobci zároveň tvrdili, že mají zájem na obnově funkce stávající stavby prodejny. Přitom podle názoru Stavebního úřadu by naopak obnovení maloobchodní prodejny vedlo k nárůstu dopravy a hluku. Navržená Stavba naopak představuje podle názoru Stavebního

úřadu stabilní množství dopravy, protože to je omezeno počtem zaměstnanců pracujících v navržené Stavbě. Přírůstek hluku z dopravy je podle názoru Stavebního úřadu prakticky neměřitelný. Stavební úřad dále poukázal na to, že hmota Stavby naopak odstíní zástavbu rodinných domů od zdroje hluku z křižovatky ulic [REDACTED] a Evropská, čímž by měla přispět ke zlepšení stávajícího stavu.

74. Žalobci uplatnili shodnou námitku i v odvoláních, přičemž poukázali i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 10 Ca 62/2009 – 122 v němž městský soud vyložil, že *„negativní účinky staveb, a to platí i pro jejich umístění, nesmí překročit limity uvedené v příslušných právních předpisech. Jestliže uvedeným nařízením vlády byly stanoveny nejvyšší přípustné hodnoty hluku v chráněném venkovním prostoru v zájmu ochrany zdraví osob, pak z hlediska tohoto veřejného zájmu, na jehož obranu dotčené orgány státní správy vystupují v územním řízení a jehož naplnění má sledovat i stavební úřad, nelze přistoupit na argumentaci, že při doloženém nadlimitním stavu hlukové zátěže v daném území, lze do tohoto území jako přípustné umístit další objekty, které tento stávající stav, byť jen nevýrazně zhorší, navíc za situace, kdy případné povolení stavby není provázáno s žádnými podmiňujícími opatřeními, které by aspoň výhledově garantovaly k datu zhotovení stavby či uvedení do provozu snížení stávajícího daného nadlimitního stavu hluku pod stanovené limity a dosažení žádoucího, právními předpisy stanoveného stavu.“* Nejvyšší správní soud poté v rozsudku ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011 – 246, v němž uvedený rozsudek městského soudu potvrdil, rovněž uvedl, že: *„je-li řada staveb umísťovaná do území, v němž jsou hlukové limity překročeny, nelze argumentovat tím, že každá jednotlivá stavba představuje jen nevýznamný, byť měřitelný přírůstek již stávající hodnoty hluku.“* Obdobně se k požadavku na dodržení a nepřekročitelnost nejvýše přípustných hlukových hygienických limitů postavil městský soud i v rozsudku ze dne 3. 5. 2016, č. j. 8 A 318/2011 – 279 a Nejvyšší správní soud v k němu potvrzujícím rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 As 197/2016 – 49.

75. K odvolání žalobců požádal žalovaný MZDR o potvrzení nebo změnu Stanoviska HSHMP podle § 149 odst. 4 SŘ. MZDR v Potvrzení stanoviska HSHMP zejm. uvedlo, že na základě akustické studie nedojde k překročení hygienických limitů hluku v chráněném venkovním prostoru nejbližší sousedící stavby vůči navržené Stavbě. Dále uvedlo, že intenzita dopravy bude proti stávajícímu stavu přibližně stejná. V chráněném vnitřním prostoru Stavby (v bytových jednotkách) nedojde po realizaci protihlukových opatření k překročení hygienických limitů hluku.

76. K námitce, že nebyl předložen doklad o tom, že po realizaci Stavby nedojde k překročení limitů hluku v rodinných domech v ulici Letecká a Pilotů, MZDR uvedlo, že vzhledem k tomu, že dle akustické studie nedojde k překročení hygienických limitů hluku v chráněném venkovním prostoru nejbližší sousedící stavby vůči navržené Stavbě, nebyl dále řešen hluk ve vzdálenějším chráněném venkovním prostoru staveb na ul. Letecká. MZDR dále uvedlo, že dle akustické studie hluk se Stavbou související dopravou nenavýší současnou hlukovou zátěží. Stávající stavba prodejny generuje dle akustické studie přibližně stejnou intenzitu dopravy, jakou bude generovat navržená Stavba. Doprava je dána počtem zaměstnanců, a to bez veřejného přístupu. Navržená Stavba bude v provozu pouze ve dne, takže doprava neovlivní hlukovou situaci v noci. Hluk ze zejm. ranního zásobování prodejny těžšími automobily odpadne. Počet parkovacích míst pro osobní automobily nezpůsobí navýšení hluku v dané lokalitě. Vzhledem k intenzitě dopravy na komunikacích Evropská (cca 30 000 průjezdů/den) a Pražském okruhu (cca 60 000 průjezdů/den) je hluk vznikající výše uvedeným provozem zcela zanedbatelný. Navržená Stavba navíc může

odstínit část okolní obytné zástavby od hluku z křižovatky komunikací [REDACTED] a Evropská.

77. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí poté žalovaný k otázce zátěže hlukem rekapituloval právě uvedené závěry MZDR k Potvrzení stanoviska HSHMP a navíc vypořádal i námitky žalobců uplatněné ve vyjádření k potvrzení Stanoviska HSHMP ze strany MZDR. K námitkám žalobců, že z akustické studie vyplývá, že v prostoru navržené Stavby hluková zátěž přesahuje hygienické limity, a tedy jakékoliv další navyšování (byť údajně zcela zanedbatelné) je nepřijatelné a že se akustická studie zabývá hlukem emitovaným z navržené Stavby, avšak již ne v součtu se stávající hlukovou zátěží dané lokality, žalovaný stroze uvedl, že žalobci nedoložili žádné důkazy, které by vyvracely závěry MZDR a ani nebylo zjištěno, že by MZDR bylo žádáno o opravu nebo zrušení svého stanoviska podle § 156 odst. 2 SŘ.

78. Městský soud považuje za důležité uvést, že doprava k navržené Stavbě má být vedena tak, že příjezd k ní bude možný pouze jednosměrnou ulicí Letecká (vjezd do podzemních garáží navržené Stavby má být z této ulice) a odjezd bude možný pouze po zbývajících částech ulice Letecké, navazujících na ulici Pilotů a poté po ulici Pilotů. Z DÚR přitom vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení 1) navrhovala jiné dopravní řešení, avšak to nebylo ze strany dotčených orgánů akceptováno (např. str. 60 Souhrnné technické zprávy, DÚR z 03/2015). Z dopravního řešení městskému soudu tedy vyplývá, že hluk z dopravy vyvolané Stavbou (z příjezdů) zatíží celou oblast ulici Letecké a zatíží i ulici Pilotů. Vhodná podle názoru městského soudu je poté námitka žalobců, že území je již nadlimitně zatíženo hlukem z dopravy. Rodinné domy postavené na pozemcích severně od ulice Letecká se na severní straně stýkají s ulicí Evropskou (až 30 000 průjezdů/den, jak uvádí MZDR). Je proto logické a racionální uvažovat nad tím, zda tyto rodinné domy jsou již v oblasti, která je již nyní nadlimitně zatížena hlukem a zda je zde možné umístit Stavbu, která přinese další hlukovou zátěž. Městský soud však pro závěr stanoviska MZDR, že pokud u nejbližší sousedící stavby nedojde k překročení hygienických limitů hluku a tím nedojde k překročení hygienických limitů hluku i u jiných staveb, postrádá oporu v podkladech správního spisu (stanovisko na ně ani neodkazuje). Městský soud je poté toho názoru, že pokud zde existují stavby, které jsou nutně dotčeny jednak dopravou ke Stavbě a poté je zde namítáno to, že v jejich okolí existuje jiný stávající zdroj hluku, nelze bez dalšího dovodit, že přínos hluku z dopravy ke Stavbě bude v této oblasti zanedbatelný. Pro tyto závěry, jak bylo již uvedeno, městský soud postrádá konkrétní podklady, které by jej podporovaly.

79. Na okraj městský soud poukazuje i na obsahovou rozpornost stanovisek orgánu veřejného zdraví a názoru Stavebního úřadu a žalovaného na stávající či budoucí dopravní zatížení v místě Stavby. Stanovisko HSHMP uvádí: „Co se týče dopravy vyvolané objektem (15 garážových stání a 7 venkovních stání), navržená stavba bude generovat přibližně stejnou intenzitu dopravy jako stávající prodejna potravin.“ Stavební úřad v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí pak uvádí, že: „návrh žadatele představuje stálost z hlediska počtu aut do místa dojíždějících, protože počet bude dán počtem zaměstnanců, kteří budou v novostavbě pracovat. A počet zaměstnanců je omezen na 5 spolupracujících společností, které budou v novostavbě sídlit. Nárůst dopravy generované záměrem je tak malý, že přírůstek hluku z dopravy je prakticky neměřitelný.“ MZDR v Potvrzení stanoviska HSHMP konstatuje, že: „hluk z dopravy vyvolaný novostavbou nenavýší současnou hlukovou zátěž. Stávající stavba prodejny potravin dle dané akustické studie generuje přibližně stejnou intenzitu dopravy, jakou

bude generovat záměr. [...] Hluk spojený se zásobováním samoobsluhy, zejména automobily s vyšší tonáží v ranních hodinách, v daném místě již nebude.“

80. Oproti tomu Stavební úřad v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí uvádí, že „[n]amítají argumentují tím, že mají zájem na obnově funkce stávající stavby na pozemku žadatele, která sloužila jako samoobsluha. [...] Při dnešním způsobu života je evidentní, že by zvýšení dopravy přineslo naopak opětovné zřízení samoobsluhy, kam jsou všichni zvyklí dojíždět autem. Zřízení maloobchodního prodeje, například i internetového, by přineslo zatížení ještě větší. Zvýšil by se nejen hluk, ale i doprava v místě, a to nejen v pracovní dobu, ale v době klidu, protože samoobsluha i jakýkoli maloobchod by přinesla i zvýšení dopravy o zásobování, a to zpravidla v brzkých ranních hodinách.“

81. Městskému soudu tak ani z těchto závěrů není zcela jasné, jak se oproti stávajícímu stavu případně změní intenzita dopravy a hladina hluku a zda po realizaci Stavby budou splněny hygienické limity hluku – i v kumulaci s případnou stávající nadlimitní zátěží hlukem z ulice Evropské. Podle názoru městského soudu není zřejmé, v jakém odhadovaném rozsahu je předpokládána celková hluková zátěž vlivem Stavby, či se sníží nebo zvýší, případně zda snad zůstane zachována ve stávající intenzitě.

82. Pokud jde o třetí námitku, že bylo nezákonně odloženo prokázání souladu navržené Stavby s hygienickými limity hluku až do stavebního řízení, což má podle názoru žalobců vyplývat i ze Stanoviska HSHMP, protože v něm dle žalobců „je uloženo předložení průkazu, že v chráněném venkovním prostoru nebude při provozu a užívání stavby (včetně vlivu vyvolané dopravy) překročen stanovený limit“, městský soud uvádí, že se neztotožňuje s tímto tvrzením žalobců, protože Stanovisko HSHMP žádnou takto formulovanou podmínku neobsahuje.

83. Pokud jde o čtvrtou námitku, že Potvrzení stanoviska HSHMP nebere v potaz to, že a) v prostoru Stavby jsou již hlukové limity překročeny (dle akustické studie ve dne 60,7 dB a v noci 56,5 dB; limit ve dne 60 dB, v noci 50 dB) a jakékoliv navýšení je tedy nepřijatelné, b) akustická studie, které se stanovisko dovolává, se nezabývá součtem stávající hlukové zátěže v dané lokalitě s hlukem emitovaným ze Stavby, což je podle názoru žalobců rozhodné a c) chybně porovnává hlukovou zátěž spojenou se Stavbou oproti stavbě stávající, což by dle žalobců bylo správné, kdyby šlo o změnu stavby, avšak v tomto případě, jde o odstranění původní stavby a umístění zcela nové Stavby, městský soud uvádí, že v rozsahu podbodu a) a b) již fakticky dal žalobcům za pravdu v rámci předchozího posouzení. Pokud jde o podbod c), nedal městský soud žalobcům za pravdu; podle názoru městského soudu nehraje pro účely posouzení intenzity dopravy roli, zda jde o změnu stavby nebo o odstranění jedné stavby a nahrazení novostavbou. To, co musí správní orgán zjistit a vyhodnotit, je, zda dojde vlivem Stavby ke změně hlukové zátěže (např. s důrazem na změnu intenzity dopravy vůči stávajícímu stavu) a zda změna bude mít vliv na splnění hygienických limitů hluku v intencích výše uvedených úvah. Vlivem Stavby z hlediska hlukové zátěže se poté stanovisko i Potvrzení nepochybně zabývalo, byť tak podle názoru městského soudu bylo učiněno nedostatečně. Městský soud proto dal za pravdu žalobcům v tom, že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou splnění hygienických limitů hluku, zejm. není doloženo, že po realizaci navržené Stavby (zejména vlivem navrženého dopravního řešení) nedojde k překročení hygienických limitů hluku v rodinných domech v ulici Letecká a Pilotů, jež mohou být dotčeny zejm. dopravou, kterou může vyvolat navržená Stavba. Městský soud tak shrnuje, že odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí a navazujícího Napadeného rozhodnutí absentuje

srozumitelné vypořádání námitky nedostatečného poměření dosaženého nadlimitního zatížení hlukem a přínosu hlukové zátěže Stavby. Přes výslovné námitky žalobců zde absentuje posouzení, zda lokalita, do níž je umísťována Stavba, je skutečně lokalitou s již stávající nadměrnou zátěží hlukem, a pokud ano, zda by případná realizace Stavby přinesla nové zatížení, případně zda by bylo tak nevýznamné, až by bylo neměřitelné (ve smyslu výše citovaného rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011 – 246). V této části tedy postrádá rozhodnutí Stavebního úřadu i žalované rozhodnutí dostatečné podklady. Městský soud proto shledal, že napadené rozhodnutí v této části trpí vadou podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu.

Pátý žalobní bod – absence posouzení navržené Stavby podle Vyhlášky č. 501/2006 Sb.

84. V pátém žalobním bodu je spornou otázka, zda Stavební úřad měl posoudit žádost o vydání územního rozhodnutí pro Stavbu, včetně DÚR podle Vyhlášky č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území.

85. Stavební úřad k tomu v Prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že dokumentace byla zpracována v období 07/2014 podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Poukázal také na to, že tato vyhláška je aplikovatelná nadále podle přechodného ustanovení § 85 odst. 1 nařízení PSP I., které zůstalo účinné i po rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 16. 1. 2015, č. j. 830/2015 o pozastavení účinnosti nařízení PSP I.

86. Městský soud se neztotožnil především s námitkou žalobců, že Napadené rozhodnutí není řádně odůvodněné v části, v níž se žalovaný zabýval neaplikovatelností Vyhlášky č. 501/2006 Sb. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s názorem Stavebního úřadu a na str. 5 a 7 srozumitelně a logicky vysvětlil, že v projednávané věci nebylo lze použít Vyhlášku č. 501/2006 Sb., ale naopak bylo nezbytné záměr posoudit dle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. města Prahy (OTPP). Žalovaný patrně proto, že o odvolání rozhodoval v roce 2017, tj. za účinnosti PSP II., sice vycházel z ustanovení § 85 odst. 1 PSP II, avšak vzhledem k tomu, že ustanovení § 85 odst. 1 PSP I, které bylo účinné v době podání žádosti o umístění Stavby, je koncipováno prakticky totožně jako ustanovení § 85 odst. 1 později účinného předpisu PSP II, nezakládá to podle názoru městského soudu důvod ke zrušení Napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Městský soud proto přezkoumal správnost úvahy žalovaného.

87. Městský soud již v rozsudku ze dne 27. 4. 2018, č. j. 5A 61/2014 – 58 nebo ze dne 28. 1. 2016, č. j. 5 A 127/2013 – 103 vyložil, že vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb. neměla na území hlavního města Prahy platnost. Městský soud dodává, že tomu tak bylo podobu účinnosti speciálních předpisů, které se vztahovaly k území hlavního města Prahy - vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl.m. Prahy (OTPP), která byla vydána Radou zastupitelstva hlavního města k provedení § 143 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (srov. čl. 1 a čl. 2 OTTP). OTTP poté byla s účinností od 1. 10. 2014 zrušena, když byly přijaty tzv. pražské stavební předpisy (výše označené jako „PSP I“), jejichž účinnost byla od 16. 1. 2015 rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 16. 1. 2015, č. j. 830/2015 pozastavena s výjimkou ustanovení § 85 (Hlavnímu městu Praha současně bylo uloženo sjednat nápravu do 15 měsíců od pozastavení účinnosti). Podle ustanovení § 85 odst. 1 PSP I poté platí, že dokumentace a projektová dokumentace, která byla zpracována přede dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení a předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě do dvou let od nabytí účinnosti tohoto

nařízení, se posuzuje podle dosavadní právní úpravy. Důvodem pro přijetí těchto přechodných ustanovení ostatně bylo zamezit nutnosti přepracovávat již zpracované a projednané dokumentace, byly-li v přiměřené lhůtě s žádostí o vydání rozhodnutí předloženy stavebnímu úřadu, a to s ohledem na princip právní jistoty a ochrany práv účastníků řízení. Nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy PSP I bylo poté zrušeno s účinností od 1. 8. 2016 nařízením č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy (PSP II), jež PSP I. nahradilo.

88. Pro přehlednost shrnuje městský soud období účinností jednotlivých předpisů takto:

- do 30. 9. 2014 byla účinná vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy (OTTP), která pro území hl. m. Prahy vylučovala aplikaci obecné vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb.,
- od 1. 10. 2014 do 15. 1. 2015 bylo účinné nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy, které zrušilo OTTP, pouze na případy dle ustanovení § 85 odst. 1 PSP I se vztahovala předchozí vyhláška OTTP,
- s účinností od 16. 1. 2015 do 31. 7. 2016 byla pozastavena účinnost nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy (PSP I) s výjimkou ustanovení § 85 PSP I., podle něhož se (pouze) na v něm vyjmenované případy (tj. na případy zpracované dokumentace a projektové dokumentace před 1. 10. 2014) vztahovala vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy (OTTP). Pro dokumenty a dokumentaci zpracované po 16. 1. 2015 tedy nebylo možno využít ani OTTP a ani PSP I. Městský soud tedy přisvědčil žalobcům, že dokumentace a projektová dokumentace zpracovaná po 16. 1. 2015 měly být posouzeny podle obecně platné vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb. Tento názor potvrdil i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7. 2. 2019, č. j. 6 A 85/2016 – 72 (srov. bod 20 cit. rozsudku) a k této regulaci se ostatně později přihlásilo Hlavní město Praha v ustanovení § 85 odst. 3 PSP II (toto nařízení však v době rozhodování Stavebního úřadu a žalovaného nebylo účinné, pozn. městského soudu).

89. Městský soud ze správního spisu zjistil, že osoba zúčastněná na řízení 1) podala žádost o vydání územního rozhodnutí pro Stavbu dne 18. 3. 2015 (tedy ve dvouleté lhůtě podle ustanovení § 85 odst. 1 PSP I), a že správní spis obsahuje dvě verze DÚR – první verzi datovanou 07/2014 a druhou aktualizovanou verzi datovanou 03/2015. Stavební úřad vydal Prvostupňové rozhodnutí dne 30. 11. 2015.

90. Klíčovou otázkou v rámci tohoto žalobního bodu je tedy to, zda byla DÚR s ohledem na její verze z 07/2014 a aktualizaci z 03/2015 zpracována před dnem nabytí účinnosti PSP I, tj. před 1. 10. 2014, poté by bylo na její posouzení nezbytné aplikovat jediné (v době podání návrhu na vydání územního rozhodnutí) účinné (přechodné) ustanovení § 85 odst. 1 PSP I. a tedy regulaci podléhající režimu OTTP.

91. Autor DÚR [REDAKCE] arch [REDAKCE] v dokumentaci z 07/2014 uvádí, že tato dokumentace byla předkládána dotčeným orgánům pro potřeby vyjádření a neobsahuje dokladovou část. Dokumentace datovaná 03/2015 je naopak již aktualizací původní dokumentace. Tuto aktualizaci autor vymezuje následovně:

- situace zařízení staveniště je pro přehlednost vypuštěna ze situace koordinační a je jako samostatný výkres,
- doplněny výkresy úpravy VN a NN tras, dešťové kanalizace a zpracované odsouhlasené dopravní řešení podle podmínek rozhodnutí o připojení na komunikaci,

- jsou doplněny výkresy požární ochrany a opraveny formální chyby v textu.

92. DÚR tedy nemohla být kompletně zpracována a dokončena před 1. 10. 2014, celkem 21 podkladů, vyjádření dotčených orgánů pochází z období po 1. 10. 2014 - některé podklady v DÚR datované 03/2015 dokonce pocházejí z března nebo dubna 2015; základní část DÚR obsažená ve verzi z 07/2014 však byla zpracována před 1. 10. 2014.

93. Posuzovaný záměr Stavby dle vyhlášky č. 26/1999 Sb. OTTP hodnotil Stavební úřad na stránkách 12-13 Prvostupňového rozhodnutí - záměr hodnotil z hlediska požadavků článku 4, odst. 1, 2, 10, 11 (požadavky na umístování staveb z hlediska souladu s veřejným zájmem, napojení na síť technického vybavení a pozemní komunikace), čl. 7 odst. 1, 2 (charakter stavebního pozemku), čl. 8 odst. 1, 2 (požadavky na odstup staveb), čl. 9 odst. 2 (připojení stavby na pozemní komunikace), čl. 10 odst. 1, 3 (rozptylové a parkovací plochy), čl. 11 odst. 7 (připojení na dešťovou a jednotnou kanalizaci), čl. 13 odst. 1, 3 (vliv na životní prostředí) a čl. 23 (ochrana vnitřního prostředí).

94. Vyhláška č. 501/2006 Sb. zásady na umístování staveb upravuje v ustanovení §§ 20-25. Obecně poté platilo, že OTTP upravovala požadavky na stavby a využívání území detailněji (pro podmínky hlavního města Prahy) než obecná vyhláška č. 501/2006 Sb. Některé požadavky na stavby totiž vyhláška č. 501/2006 Sb. oproti OTTP vůbec neupravuje - to se týká např. požadavků na ochranu vnitřního prostředí stavby, rozptylových ploch a zařízení pro dopravu v klidu, vliv staveb na životní prostředí. Jiné požadavky vyhláška č. 501/2006 Sb. upravuje totožně, některé relativně přísněji nebo naopak mírněji než vyhláška č. 26/1999 Sb. OTTP - to se týká např. požadavků na vzájemné odstupy staveb (OTTP v případě odstupu od společných hranic pozemků u rodinných domů ukládá požadavek 3 m, vyhláška č. 501/2006 Sb. naopak 2 m, totožně je řešen obecný vzájemný odstup staveb, přísněji naopak OTTP ukládal požadavky na odstup v případech dle článku 8 odst. 5 a 6 - srov. obdobná ustanovení § 25 odst. 5 a 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb.).

95. Žalobci v žalobě namítli v rámci tohoto žalobního bodu pouze tolik, že při posuzování záměru nebyly respektovány požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb. Městskému soudu celkově ze žaloby vyplynulo, že žalobci namítli jen to, že eventuální nesprávný postup Stavebního úřadu nerespektuje obecná ustanovení - konkrétně § 20 odst. 1 cit. vyhlášky (tj. ryze obecný požadavek: „*v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umístování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.*“) a ustanovení § 25 (obecný požadavek na vzájemný odstup staveb). Současně žalobci eventuálně poukazují na to (pro případ, že by v dané věci byla relevantní vyhláška OTTP), že nebyly respektovány konkrétní ustanovení OTTP - čl. 4 odst. 1 (obecný požadavek na umístování staveb), čl. 8 odst. 1 (obecný požadavek na vzájemný odstup staveb), čl. 13 odst. 3 (zákaz překročení expozic ovlivňujících životní prostředí) a čl. 22 odst. 1 (všeobecné požadavky na ochranu životního prostředí). Především sami žalobci tedy poukázali na to, že v OTTP byly požadavky na umístění staveb stanoveny detailněji než v příslušných ustanoveních vyhlášky č. 501/2006 Sb.

96. Žalobci nicméně v žalobě ani nenamítli, které konkrétní požadavky na Stavbu byly následkem nesprávné aplikace prováděcího předpisu posouzeny nesprávně oproti požadavkům, které na Stavbu kladla vyhláška č. 501/2006 Sb. a jaký to mělo mít vliv na zákonnost posouzení umístění Stavby a tím na zákonnost Prvostupňového i Napadeného

rozhodnutí. Městský soud, vázán rozsahem žalobních bodů podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., se proto mohl zabývat touto námitkou toliko v rozsahu, v jakém mu přísluší přezkoumat správní rozhodnutí *ex officio* (srov. ustanovení § 76 s. ř. s.). Městský soud přitom shledal, že podklady k umístění Stavby byly posouzeny podle (oproti vyhlášce č. 501/2006 Sb.) detailnější a v některých parametrech dokonce přísnější vyhlášky č. 26/1999 Sb. V situaci, kdy ze žaloby krom obecné námítky vůči nesprávné aplikaci prováděcího předpisu nijak nevyplývá, v čem má eventuální nezákonnost následkem nesprávné aplikace prováděcího předpisu vlastně spočívat, poté městský soud z uvedeného důvodu *ex officio* neshledal, že by obě rozhodnutí trpěly vadami, které by měly vliv na jejich zákonnost.

97. V projednávané věci nelze přesně rozlišit, v jak významném rozsahu byla DÚR doplněna až po 1. 10. 2014. Je však zřejmé, že rozhodná část DÚR před tímto datem zpracována byla, neboť podle osoby zúčastněné na řízení 1) právě dokumentace z 07/2014 byla podkladem pro jednotlivá vyjádření dotčených orgánů – jejich souhrn obsahuje aktualizovaná dokumentace DÚR 03/2015. Pokud by částečné doplnění dokumentů a projektové dokumentace po 1. 10. 2014 resp. po 16. 1. 2015 mělo znamenat kompletní přepracování těchto podkladů za účelem vyhovění požadavků regulace vyhláškou č. 501/2006 Sb. (a následně další „kolo“ požadavků o stanoviska dotčených orgánů), takový postup v územním řízení by byl neúčelný a neefektivní.

98. Městský soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, že žádost o vydání územního rozhodnutí pro Stavbu včetně příslušné dokumentace měla být v projednávané věci posouzena dle OTHP, neboť výchozí část DÚR byla vyhotovena před 1. 10. 2014. Stavební úřad poté postupoval správně s účelem ustanovení § 85 odst. 1 PSP I, pokud záměr posoudil ještě podle OTHP. Krom toho, jak již bylo výše vyloženo, je městský soud toho názoru, že i pokud by měla být Stavba posouzena podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. žalobci neuplatnili žádnou konkrétní námitku, v níž by konkrétně zpochybnili zákonnost obou rozhodnutí následkem nesprávné aplikace prováděcího předpisu. Městský soud proto uzavírá, že ani pátý žalobní bod není důvodný.

VI.F – Šestý žalobní bod - chybějící závazné stanovisko silničního správního úřadu

99. V posledním šestém žalobním bodu je spornou otázkou, zda byla navržená Stavba v rozporu se zákonem umístěna bez závazného stanoviska silničního správního úřadu.

100. Podle ustanovení § 40 odst. 1 - 5 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „ZPK“) ve znění účinném do 30. 12. 2015 platilo, že „*státní správu ve věcech dálnice, silnice, místní komunikace a veřejné účelové komunikace vykonávají silniční správní úřady, kterými jsou Ministerstvo dopravy, krajský úřad a obecní úřad obce s rozšířenou působností a celní úřad. Působnost silničního správního úřadu vykonávají v rozsahu stanoveném tímto zákonem též obce v přenesené působnosti.*“ Stanovisko k územně plánovací dokumentaci a závazné stanovisko v územním řízení poté uplatňují ministerstvo dopravy (odst. 2), krajský úřad (odst. 3), v ostatních případech obecní úřady s rozšířenou působností (odst. 4).

101. Ze správního spisu městský soud zjistil, že osoba zúčastněná na řízení 1) předložila jako součást DÚR z 03/2015 závazné stanovisko Úřadu městské části Prahy 6, odboru územního rozvoje ze dne 14. 11. 2014, č. j. OÚR 874/2014, OUR 927/2014 MC 066506/2014, jehož součástí je i závazné stanovisko dotčeného orgánu podle § 40 odst. 5 písm. c) ZPK (tj. týkající se místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací), které podmiňuje realizaci Stavby celkem 28 podmínkami. Žalobkyně b)

v odvolání požádala proti Prvostupňovému rozhodnutí o přezkum tohoto závazného stanoviska – stavební úřad požádal o změnu či potvrzení závazného stanoviska dne 27. 1. 2017. Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravních agend rozhodnutím ze dne 5. 5. 2017, č. j. MHMP-724793/2017/O4/Zz, ve znění opravného usnesení ze dne 31. 7. 2017, č. j. MHMP 1212190/2017 toto stanovisko zrušil. V odůvodnění uvedl, že v souladu se Statutem hlavního města Prahy je příslušným k vydání závazných stanovisek Magistrát hlavního města Prahy, nikoliv Úřad městské části [REDAKCE]. K doplnění nového závazného stanoviska příslušným silničním správním úřadem po zrušení nedošlo, což potvrdil žalovaný i ve svém rozhodnutí – zde uvedl, že předmětem územního řízení není umístění komunikace, ani změna stávající komunikace, není proto důvodné posuzování záměru formou závazného stanoviska.

102. S tímto názorem žalovaného se však městský soud neztotožnil. Např. ze str. 49 části B Souhrnné technické zprávy (součást DÚR z 03/2015) vyplývá, že součástí navržené Stavby je i vybudování podzemních garáží s výjezdem a vjezdem na místní komunikaci - ulici Letecká, a to v místě stávajícího sjezdu pro zásobování prodejny, a že bude v souvislosti se Stavbou vybudováno 7 příčných stání. Dále se na tomto místě v dokumentaci uvádí, že „vzhledem k požadavku nepřetěžování dopravě v ulici Letecká bylo navrženo, aby veškerá doprava byla vedena v ulici Pilotů. V souvislosti s touto úpravou bylo navrženo posunutí začátku jednosměrné ulice od nároží o ca 45m za stávající sjezd tak, aby bylo možno obousměrně zajíždět až k sjezdu do podzemních garáží, tato úprava však nebyla dotčenými orgány akceptována“. Dále se dokumentace v této části věnuje navrženým úpravám – sjezdu, chodníkům, parkovacími stáními před budovou. Městský soud rovněž připomíná, že původní závazné stanovisko Úřadu městské části [REDAKCE] ze dne 14. 11. 2014 obsahovalo dokonce 28 podmínek silničního správního úřadu pro realizaci stavby. Magistrát hlavního města Prahy poté toto stanovisko sice zrušil, bylo tomu však pro věcnou nepřislusnost Úřadu městské části [REDAKCE] k vydání stanoviska, nikoliv proto, že by nebylo vůbec na místě z věcného hlediska takové stanovisko vydávat.

103. Městský soud navíc považuje za vhodné odkázat na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 8. 2017, č. j. 2 As 43/2016 -72, č. 3638/2017 Sb. NSS, podle něhož: „[o]becný stavební úřad musí vyžádat závazné stanovisko od příslušného silničního správního úřadu ke každé stavbě, jejíž umístění v území by mohlo potenciálně ovlivnit příslušnou pozemní komunikaci či provoz na ní (může se například stát, že stavebník navrhne v územním řízení umístění stavby, která by ohrožovala uživatele pozemní komunikace např. tím, že by je oslňovala, nebo by poškozovala pozemní komunikaci např. tím, že by narušila její statiku nebo snížila funkčnost jejího odvodnění).

104. Výše citovaný názor žalovaného, že předmětem územního řízení není umístění komunikace, ani změna stávající komunikace, je tak podle názoru městského soudu zcela v rozporu se správním spisem (zejména s DÚR). Městský soud proto uzavírá, že žalovaný nesprávně zamítl odvolání žalobkyně b) a potvrdil Prvostupňové rozhodnutí za situace, kdy chybělo závazné stanovisko příslušného silničního správního úřadu, které bylo zrušeno v průběhu odvolacího řízení. Napadené rozhodnutí v této části trpí vadou neúplných skutkových zjištění podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

105. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí zrušil bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1

písm. b) s. ř. s., neboť je z výše vyložených důvodů toho názoru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu a navíc vyžaduje zásadní doplnění. Věc proto podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

106. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení se Stavební úřad bude znovu zabývat posouzením, zda lze Stavbu umístit z hlediska požadavku na splnění hygienických limitů hluku a doplní chybějící závazné stanovisko příslušného silničního správního úřadu v intencích výše uvedených úvah v odůvodnění tohoto rozsudku.

107. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.

108. Žalobci měli ve věci plný úspěch, mají tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložili, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhradu nákladů řízení představuje žalobci soudní poplatky ve výši 3.000 Kč za žalobu a 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby (tj. **8.000 Kč** celkem) - městský soud návrhu žalobců vyhověl usnesením ze dne 7. 12. 2017, č. j. 10 A 200/2017 – 69. Dále žalobcům náleží přiznání náhrady za odměnu zástupce za právní služby a jeho hotové výdaje. Městský soud přiznal žalobcům náhradu za 3 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé a 1 další podání ve věci samé – repliky k vyjádření žalovaného) - po 3.100 Kč za žalobce vše podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 11 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že advokát zastupoval v jednom řízení oba žalobce, podle ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu náleží advokátovi mimosmluvní odměna snižená o 20 %, tedy **2.480 Kč** za úkon právní služby pro jednoho žalobce. Mimosmluvní odměna tak celkově činí **14.480 Kč** (3 x 2480 Kč x 2). Dále každému ze žalobců přísluší náhrada hotových výdajů jejich právního zástupce ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu – **1.800 Kč**. Protože právní zástupce žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % - **3.419 Kč**. Celková výše nákladů řízení žalobců tak činí **27.699 Kč**. K výplatě nákladů k rukám zástupce žalobců stanovil poté městský soud přiměřenou lhůtu.

109. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl městský soud podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobám zúčastněným na řízení však městský soud plnění žádné povinnosti neuložil a ani ze soudního spisu městskému soudu nevyplývalo, že by těmito osobám vznikly nějaké náklady. Právo na náhradu nákladů řízení proto ani jedna z osob zúčastněných na řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 11. dubna 2019

JUDr. [REDACTED] Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu